

Zhe je velika rôfa na shitu, de ga perpojuje, némfhki kmetovavzi s vervjo kaplize otrefejo. To se pa také storí: dva delovza potegneta verv po rosori, in se vstopita na konzih njive, od rosora do rosora verv nategujeta in shito otréfata.

(Dalje sledí.)

Sa vertnarize kaj.

De falata v zvetje ne gré, kar se vezhidel po krefu rado godí, naj se šteblo falate kój pod perjem in tikama nad semljo, s ojstrim nosham napol saréshe; ta saresa ne fhkodije falati prav nizh, ampak storí, de falata narmanj fhternajst dni dalje terpi, bres de bi v zvetje vihrala. F. sh. A.

Šembilja.

Kdor koli perložnost ima, se pri nas z kmetam in rokodelcam večkrat pogovarjati, se bo lahko prepričal, kako terdno véro obá na také imenovano Šembiljsko prerokvanje še dan današen stavita. Poséбно so pa kerčme in čebelniške klopi že od nekđaj pripravne prižnice, na kterih prosti kmet in rokodelec praviga preroškiga duha iz polniga kozarca ali iz peržgane pipice vlečeta. Očitno krivico bi pa možkimu spolu delal, ko bi samo njega le te stare in neúmne navade, ktera iz nagle in nepresojene vere v Šembiljo izvira, dolžiti hotel; tudi ženske, ktere — kakor je znano v dobrih, slabih in abotnih navadah možake také rade posnemajo — tudi ženske, rečem, poséбно ob dolgih zimskih večerih od zaúpanja v te preroške marnje vnete, per kolovratu ali motovilu žalostne prihodne pergodbe, ktere se skorej v vsaki verstici Šembilje berejo, z trepečim glasam mladim deklicam pripovedujejo, in také že v mladih sercih prazno in mnogokrat krivo véro cepijo.

De bodo pa moji pošteni kmetijski in rokodelski rojaki, od prazne vére Šembiljniga prerokvanja se prepričati zamogli, si bom perzadjal, tí, poséбно od starih ljudi časteni Boginji venec, ki se ji ne spodobi, iz nje sive glave potegniti, in jo postaviti v tiste čase, kjer ljuč keršanstva še svetila in solnce praviga spoznanja še posijalo ni, postaviti med tiste naróde, kteri so od malikovanja in nasledkov vraž oslepljeni, mlado Šembiljko zibali in nje peljnice tkali. Zabuči tedaj zgodovinna trobenta in pokličí mi mogočniga Rimca in prebrisaniga Gerka iz kamnatiga gróba, tolmači še v današne čase ohranjene napise, pokaži njim razvaline tempeljnóv, v kterih so nar dražji dišave iz kadilnic prot nébu puhtile, — in upanje imam, de prepričani bojo od golufije čez méro časténe prerokinje. — Babilonci in Kaldejci, Rimci in Gerki so Šembiljo tiste ženske imenovali, ktere so, brez de bi bile služabnice v kakimu posebnimu tempeljnu, po laftnim pričovanju od preroškiga duha navdane, prihodne reči oznanovale. Zavolj števíla takih prerokinj, kterih začetek se v tamnih časih malikavstva zgubi, so se ljudje dolgo prepirali. Varo govori od desetih, Suida od štirnajstih, še drugi od štirih, treh in nektéri le od dveh Šembilj. Zadnjič terdi Petit v svojih v letu 1686 od te čudne ženske spisanih bukvh, de je samo ena Šembilja in sicer v Jonii živela, kjer so po spričevanju Laktancija vse prave Šembiljske bukve v gerškemu spi-

sane bile. V njenim dolgimu življenju in dolgimu popotvanju íše vzrok, de je bilo od več Šembilj govorenje. Po spričevanju Plinja, rimskih zgodovin pisarja, je prinesla neka stara baba rimskimu kralju Tarkvinju pervimu *) devetero bukev, terdila je, de so Šembiljske, ter mu jih za veliko denarjev ponudi. Kér jih pa Tarkvini zavoljo pre velike cene kupiti ni mogel, pobaše stara baba svoje kopita in ponudi, po tém, ko je troje sožgala, šestere za ravno tisto ceno, ktero je popred za vsih devetero imeti hotla. Kralj, kterimu so se bukve zavoljo manjšiga števíla še bolj precenjene zdele, odpravi zopet babo od sebe. Draga teržanka pobere zopet drugič svojih šestere kopit in jih verže, kakor popred, troje v ogenj. Pa še k tretjimu perkrevlja sitna baba po dvornih stopinjah in jih kralju k tretjimu ponudi, tóde ne drugači, kakor po prvi ceni, svoje troje zadnje bukve. Tarkvini jih vzame, nekaj zató, kér se mu je ta cela prigodba prav čudna zdela, nekaj pa zató, de bi bil že enkrat sitno babo od sebe odpravil, in kupi te troje bukve za ravno tisto ceno, za ktero bi bil malo pred vsih devetero dobiti zamogel.

(Dalje sledí.)

Stare povésti is Ljubljane.

(Veliko obhajilo v zerkvi f. Marije Devize pred mostam v letu 1798). Pretezheno nedéljo je ravno 46 let menilo, kér fo bile pri zhaft. ozh. ozh. Franzifhkanerjih fhtr pridige na en dan in drugih f. opravil vezh. Vodnikove „Novize“ od leta 1798 to obhajilo také le popishejo: „To nedelo fo v zerkvi f. Marie Divize pred mostam s velikim veselam obhajali sa svelizhaniga sposnanje Leonarda is Porto Maurizio Franzifkanfkiga ordna, kateri je lani v Rimi sa svelizhanga sposnan bil. So bile tri krajnfke inu ena némfhka pridiga. Visoko vredni profht graf Auerfberg je peto mafho pel. Silna mnoshiza ludi se je skup natekla. Sjutraj je pridigoval krajnfko g. Andrej Shkotin fajmofhter v Sodrashizi; ob devetih nemfhko g. korar inu meftni fajmofhter Heribert graf Auerfberg, sunaj zerkve pa Ozhe Fraternus Terlip domazh kaplan v krajnfkim jesiku. Po poldne ob treh fo bile vezhernize, ob fhtrih je bila krajnfka pridiga, ktero je g. Matija Skumavez, kaplan per f. Petru, imel, inu litanije.“

(Somenj f. Petra in Pavla je bil v letu 1797 odpovedan). Tó le osnanilo beremo v Vodnikovih „Novizah“: „Ker se ta ob f. Petru in Pavlu osnaneni femejn v Lublani savol velikiga polfkiga dela takrat nemore lahko fkus 14 dni dershat, femejn f. Petra in Pavla popolnoma ven oftane inu se bode namest tiga inu namest triafhkiga fejma, na 6 dan Roshenzveta, tó je na Finkufhtni Torek sazhel inu fkus 14 dni sapored dershal.“

Svunájna povéft.

(Štrafhna plóha in tózha v Špodnim Estrajhu). 7. Velikitravna popoldne ob fhtrih je jela tózha frafhno rasgrajati in je rasgrajala neusmiljeno zeze tri ure také, de je bila semlja vezh ko zhevelj na debelo s tózho pošúta. Po tózhi je pa taka plóha prifhla, de fo miflili, de je fodni dan. Tak potop je bil, de fo hífhe v vezh krajih vezh ko feshenj globoko v vodi stale; veliko pohífhtev se je poder-

*) Tarkvini je kraljeval v Rimi od leta 617 do 578 pred Kristusovim rojstvom.